

Περί ελεημοσύνης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό: oparadeisos.wordpress.com

Του Διονυσίου Ιερομονάχου,

από το βιβλίο «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ» των εκδόσεων Β. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Έναν καιρόν έσμιξα με τον αββάν Ιωσήφ εις τον Έννατον, και ήτον μαζί και ο ρήτωρ ο Σωφρόνιος. Και σμίγοντας ημείς με τον Λέοντα, ιδού ήλθεν ένας κάποιος από Αϊλά, και του έδιδε τρία φλωρία λέγοντας: «Δέξου ταύτα, Πάτερ τίμιε, να ευχηθείς το καράβι μου, ότι το εφόρτωσα, και το έπεμψα εις την Αιθιοπίαν». Και ο Γέρων ολοτελώς δεν του έδωσεν απάντησιν. Λέγει λοιπόν εις τον Γέροντα ο Σωφρόνιος: «Δέξου ταύτα, Πάτερ, και δώσε τα πάλιν εις αδελφόν χρειαζόμενον». Απεκρίθη ο Γέρων: «Διπλή εντροπή είναι τέκνον μου, να λάβω εκείνα όπου δεν χρειάζομαι, και με τα δικά μου χέρια να τρέφω ξένας ακάνθας. Άμποτε να ημπόρουν να εθέριζα τας ακάνθας της ιδικής μου ψυχής, διότι είναι γεγραμμένον. «Εάν σπείρεις, σπείρε τα ιδικά σου, διότι τα ξένα είναι πικρότερα από ταις είραις του σιταριού», και περισσότερον, ω τέκνον μου, ότι δεν είναι, παρά αφορμή να ζημιωθεί η ψυχή». Του είπεν ο Σωφρόνιος: «Το λοιπόν όσα κάνει ο άνθρωπος

ελεημοσύνην δεν του λογαριάζει ο Θεός;». Απεκρίθη ο Γέρων: «Πολλάί είναι αι διαφοραί εις τον σκοπόν της ελεημοσύνης. Διότι είναι άνθρωπος όπου κάμνει ελεημοσύνην, διά να ευλογηθεί το σπίτι του, και ο Θεός το ευλογεί. Άλλος διά το καράβι του, και ο Θεός το κατευοδώνει. Άλλος διά τα τέκνα του, και ο Θεός τα φυλάττει. Άλλος διά να δοξασθεί και ο Θεός τον δοξάζει. Επειδή ο Θεός δεν καταφρονεί κανένα, και ότι θέλει κάθε εις, του τα δίδει όταν δεν βλάπτεται η ψυχή του. Και αυτοί όλοι έχουσι παρμένον τον μισθόν τους, διότι προς τον σκοπόν όπου έκαμαν την ελεημοσύνην, ο Θεός τους έδωκε, και τίποτες δεν τους χρεωστεί εις το μέλλον. Λοιπόν εσύ, αν κάμνεις ελεημοσύνην, κάμε την διά την ψυχήν σου, και θέλει σου δώσει ο Θεός, εκείνο όπου επιθυμείς. Διότι είναι γεγραμμένον, άμποτες ο Θεός να σου δώσει κατά την καρδίαν σου. Είναι όμως μερικοί, όπου φαίνονται να κάμνωσιν ελεημοσύνην, και θυμώνουσι περισσότερο τον Θεόν». Και ο Σωφρόνιος είπε: «Ξεκαθάρισόν μου, Πάτερ, τον λόγον». Και εκείνος είπεν: «Ο Θεός επρόσταξεν τα πρώτα γεννήματα, και όλον τον καρπόν και τα καθαρά ζώα δια να του προσφέρωσι δια την ευλογίαν των επίλοιπων και δια την συγχώρησιν των αμαρτιών. Ακόμη και από τα πρωτογεννημένα βρέφη να του αφιερώνωσι. Και οι πλούσιοι κάμνουσι το εναντίον, τα ωφελημώτερα κρατούσιν αυτοί, και τα άχρηστα μοιράζουσι εις τους πτωχούς και αδελφούς των. Λόγου χάριν το καλόν κρασί πίνουν αυτοί, και το ξυνόν, ή βρωμερόν, το δίδουσι εις τας χήρας και ορφανά, και το πωρικόν το φυλαγμένον τρώγουσι, και το σάπιον προσφέρουσι. Και τα τίμια και χρήσιμα φορέματα εις τον εαυτόν των αποδίδουσι, και τα ξεσχισμένα και παλαιά ρίπτουσι εις τους πτωχούς. Και τα παιδιά τα υγιή και εύμορφα ετοιμάζουσι εις γάμους και υπανδρείας, και κάνουνσι πολλήν φροντίδα δι' αυτά, αλλά τα αρρωστημένα, ή μονόφθαλμα, ή κολοβά, ή άσχημα, αφιερώνουσι εις τον Θεόν, και βάνουσι εις Μοναστήρια.

Διά ταύτα γίνονται απρόσδεκτα εκείνα όπου προσφέρουσι. Διότι τέτοιας λογής ο Κάϊν προσφέρων όχι μόνον δεν ευχαρίστησε τον Θεόν, αλλά και τον εθύμωσεν. Έπρεπε αυτοί να μετρώσωσιν, ότι ανίσως και θελήσουν να τιμήσουν ομοίους μας ανθρώπους, σπουδάζουσι να προσφέρωσιν εκείνα όπου φαίνονται μάλιστα τιμιώτερα, πόσω μάλλον τον Πλάστην μας, από τον οποίον έχομεν και εκείνα τα ίδια όπου προσφέρομεν; Τούτον όταν θέλομεν να τον ημερώσωμεν δια την ελεημοσύνην, χρεωστούμεν να του φέρωμεν τα τιμιώτερα από ότι έχομεν, όπως μη η προσφορά ήθελε στραφεί εις τον κόλπον μας με εντροπήν μας, και η θυσία μας ήθελε γενεί συχαμένη και απρόσδεκτος. Διότι, καθώς η θυσία του Νώε ούσα κνίσα και καπνός, δια την καλήν γνώμην εκείνου όπου την επρόσφερεν, ελογαριάσθη εις τον Θεόν μυρωδιά ευώδης ως είναι γεγραμμένον, ο Κύριος εμυρίσθη μυρωδίαν ευώδη, ούτω και η καρποφορία όπου προσφέρεται από κακήν γνώμην, αν και φαίνεται καλή κατά το φαινόμενον, λογαριάζεται σύχαμα εις τον Κύριον. Όπως η θυσία και το θυμίαμα των Ιουδαίων, όπου ο Θεός τους είπε διά του Προφήτου, το θυμίαμά σας είναι σύχαμα».

Και ο Γέρων καταλαμβάνων ημάς ότι αμφιβάλλομεν εις τους λόγους του, σηκωνόμενος έμπροσθεν μας και υψώνων τα χέρια και τα ομμάτια εις τον ουρανόν, είπεν εις επήκοον μας: «Ιησού, ο Θεός ημών όπου έκαμες τον ουρανόν, την γήν, την θάλασσαν, και όσα είναι εις αυτά, ο ελευθερωτής των ψυχών μας, ανίσως εκείνα όπου είπα εις τους αδελφούς είναι ψεύματα, ας μείνει αυτή η πέτρα αβλαβής, (και εκεί σιμά ήτον κομμάτι κολώνα τεσσάρων πήχεων) ει δε αληθινά, ας κοπεί». Και με τον λόγον εκόπη η πέτρα εις πέντε κομμάτια. Και ημείς θαυμάζοντες και ωφελούμενοι, εμισεύσαμεν. Και συνοδεύων μας ο Γέρων είπε: «Τέκνα, ελάτε το ερχόμενον Σάββατον, διότι έχω ανάγκη από εσάς».

Και φθάνοντας το Σάββατον, ώρα τρίτη, τον εύρηκαν αποθαμένον, θαπτοντές τον, ανεχώρησαν, ευχαριστούντες τω Θεώ, όπου τους ηξίωσε να κηδεύσουν τοιούτον άγιον. Πάντων των πραττομένων υφ' υμών τον σκοπόν ζητεί ο Θεός, είτε δι' αυτόν πράττομεν, είτε διά άλλην αιτίαν. Όταν ακούσης της Γραφής λεγούσης, ότι συ αποδώσεις εκάστω κατά τα έργα αυτού, ου δια παρά τον ορθόν σκοπόν πραττόμενα, ει και δοκεί είναι, ο Θεός καλά αποδίδωσιν, αλλά δια τα κατά τον ορθόν σκοπόν πραττόμενα. Ου δε γαρ εις τα γενόμενα, αλλά εις τον σκοπόν των γινομένων η κρίσις του Θεού αφορά. Εισί τινά πολλά φύσει καλά υπό των ανθρώπων γινόμενα, αλλ' ου καλά πάλιν δια τινα αιτίαν. Οίον η νηστεία και η ψαλμωδία, η ελεημοσύνη και η φιλοξενία. Φύσει ουν ταύτα καλά έργα εισίν, αλλ' όταν δια κενοδοξίαν γίνωνται, ουκ έστι καλά. Μισθοί των πόνων της αρετής εισίν η απάθεια και η γνώσις. Αύται γαρ πρόξενoi της αιωνίου ζωής.

Πηγή: periodikoendon.blogspot.gr